

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

IT

VANAF NU
Nederlandse editie

STARTS

WITH US

COLLEEN

HOOVER

1

Atlas

De spelfout in het woord ‘klootzaak’, dat met rode verf op de achterdeur van Bib’s is gespoten, doet me aan mijn moeder denken.

Ze sprak de ‘a’ van de tweede helft van het woord altijd wat langer uit, waardoor het klonk alsof ze ‘zaak’ zei in plaats van ‘zak’. Altijd als ik het hoorde, wilde ik lachen, maar tegelijk kon ik er als kind moeilijk de humor van inzien omdat ik altijd aan de ontvangende kant stond van haar gescheld.

‘Kloot... zaak,’ foetert Darin. ‘De dader moet wel een kind zijn. De meeste volwassenen weten wel hoe je dat woord schrijft.’

‘Daar zou je nog gek van staan te kijken.’ Ik raak de verf aan, maar hij voelt niet nat. Degene die dit heeft uitgehaald, moet dat gisteravond meteen na sluitingstijd hebben gedaan.

‘Denk je dat ze het met opzet verkeerd hebben gespeld?’ vraagt hij. ‘Willen ze soms zeggen dat je zo’n enorme klootzak bent dat zelfs je zaak niet deugt?’

‘Waarom denk je dat het tegen mij gericht is? Misschien bedoelden ze jou wel, of Brad.’

‘Het is jouw restaurant.’ Darin trekt zijn jasje uit en gebruikt

het om een enorme scherf gebroken glas uit de sponning van het raam te trekken. ‘Misschien was het een ontevreden ex-medewerker.’

‘Heb ik ontevreden ex-medewerkers?’ Ik kan niemand van mijn personeel bedenken die zoiets zou doen. De laatste keer dat iemand ontslag bij me heeft genomen was vijf maanden geleden en die is op goede voet vertrokken na haar afstuderen.

‘Hoe zat het met die vent die de afwas deed voordat je Brad aannam? Hoe heette hij ook alweer? Hij was vernoemd naar een of ander mineraal of zoiets, echt compleet bizar.’

‘Kwarts,’ zeg ik. ‘Het was een bijnaam.’ Ik heb al eeuwen niet meer aan die vent gedacht en ik betwijfel of hij na al die tijd nog wrok tegen me koestert. Ik ontsloeg hem vlak na de opening omdat ik erachter was gekomen dat hij de vaat alleen afwaste als er echt duidelijk van was gegeten. Glazen, borden, bestek – alles wat er tamelijk schoon uitzag als het van de tafels terugkwam, legde hij zo op het afdruiptrek.

Als ik hem niet had ontslagen, zou de voedsel- en warenautoriteit mijn zaak hebben gesloten.

‘Je moet de politie bellen,’ zegt Darin. ‘We moeten het melden bij de verzekering.’

Voor ik daar iets tegen in kan brengen, verschijnt Brad bij de achterdeur; zijn schoenen kraken op het gebroken glas onder zijn voeten. Brad heeft binnen de inventaris gecontroleerd om te zien of er dingen weg zijn.

Hij krabt aan de stoppels op zijn kaak. ‘De dief heeft de croutons gestolen.’

Er valt een verwarde stilte.

‘Zei je nou croutons?’ vraagt Darin.

‘Ja. De dief heeft de hele bak met croutons gestolen die we gisteren hebben gemaakt. Maar verder ontbreekt er niets, geloof ik.’

Die opmerking was wel het laatste dat ik verwachtte. Als iemand inbreekt in een restaurant en vervolgens geen apparatuur of andere dingen van waarde meeneemt, dan heeft diegene waarschijnlijk uit honger ingebroken. Ik weet uit eigen ervaring hoe het is als je zo wanhopig bent. ‘Ik ga hier geen aangifte van doen.’

Darin kijkt me aan. ‘Waarom niet?’

‘Dan arresteren ze de dader misschien.’

‘Dat is ook de bedoeling.’

Ik vis een lege doos uit de vuilcontainer en raap glasscherven van de grond. ‘Ik heb ook ooit eens ingebroken bij een restaurant. Voor een broodje kalkoen.’

Brad en Darin staren me nu allebei aan. ‘Was je soms dronken?’ vraagt Darin.

‘Nee. Ik had honger. Ik wil niet dat iemand gearresteerd wordt voor het stelen van croutons.’

‘Oké, maar misschien was het eten alleen maar het begin. Stel dat ze terugkomen voor de apparatuur?’ zegt Darin. ‘Is de beveiligingscamera nog altijd kapot?’

Hij zeurt nu al maanden aan mijn hoofd dat ik het ding moet laten repareren. ‘Ik had het druk.’

Darin neemt de doos met glasscherven van me over en raapt de overgebleven stukken van de grond. ‘Daar moet je iets aan doen voordat ze weer terugkomen. Tjee, misschien dat ze vanavond het wel bij Corrigan’s proberen, nu Bib’s zo’n makkelijk doelwit was.’

‘De beveiliging van Corrigan’s is in orde. En ik denk niet dat de dader, wie het ook was, mijn nieuwe restaurant wil vernielen. Dit was een gelegenheidsinbraak, geen gerichte kraak.’

‘Hóóp je,’ zegt Darin.

Ik doe mijn mond open voor een antwoord, maar word onderbroken door een berichtje. Ik geloof niet dat ik ooit sneller naar mijn telefoon heb gegrepen, maar wanneer ik zie dat het bericht niet van Lily is, voel ik de teleurstelling uit me wegsijpelen.

Ik ben haar vanochtend tegen het lijf gelopen. We hadden elkaar al anderhalf jaar niet gezien, maar zij was te laat voor haar werk en Darin had me net verteld over de inbraak. We gingen dus wat ongemakkelijk uit elkaar met de belofte dat ze me een berichtje zou sturen zodra ze op haar werk was.

Dat was anderhalf uur geleden en ik heb nog altijd niets van haar gehoord. Anderhalf uur is niets, maar ik heb een knagend gevoel in mijn buik dat ik niet kan negeren. Een gevoel dat me ervan probeert te overtuigen dat ze twijfelt over alles wat we hebben besproken tijdens ons gesprekje, dat amper vijf minuten duurde.

Ik twijfel in elk geval absoluut niet over wat ik heb gezegd. Misschien dat ik me wat liet meeslepen door het moment, omdat ze er zo gelukkig uitzag en omdat ze me vertelde dat ze niet langer getrouwd is. Maar ik meende ieder woord.

Ik ben hier klaar voor. Meer dan klaar.

Ik bekijk haar contactinformatie op mijn telefoon. De afgelopen anderhalf jaar heb ik zo vaak op het punt gestaan haar een berichtje te sturen, maar de laatste keer dat ik haar sprak, heb ik het initiatief bij haar gelaten. Ze had zoveel aan haar

hoofd, ik wilde haar leven niet nog ingewikkelder maken.

Nu is ze weer alleen en het klonk alsof ze er eindelijk klaar voor was om wat er tussen ons zou kunnen zijn een kans te geven. Maar ze heeft nu anderhalf uur de tijd gehad om na te denken over ons gesprek en anderhalf uur is tijd genoeg om ergens spijt van te krijgen. Elke minuut die voorbijgaat zonder bericht voelt nu als een hele dag.

Ze staat nog altijd in mijn telefoon als Lily Kincaid, dus ik pas haar contactinformatie aan en verander haar achternaam in Bloom.

Ik voel dat Darin achter me staat en over mijn schouder meekijkt op mijn telefoonscherm. 'Is dat onze Lily?'

Brad kijkt meteen op. 'Stuurt hij berichtjes aan Lily?'

'Ónze Lily?' vraag ik, verward. 'Jullie hebben haar precies één keer ontmoet.'

'Is ze nog steeds getrouwd?' vraagt Darin.

Ik schud mijn hoofd.

'Goed gedaan,' zegt hij. 'Ze was zwanger, toch? Wat is het geworden? Een jongen of een meisje?'

Ik wil het nu niet over Lily hebben, want er valt nog niets te zeggen. Ik wil er niet meer van maken dan wat het misschien zou kunnen worden. 'Een meisje, en dat is de laatste vraag die ik ga beantwoorden.' Ik kijk naar Brad. 'Komt Theo vandaag nog?'

'Het is donderdag. Hij komt.'

Ik loop het restaurant in. Als er iemand is met wie ik het over Lily ga hebben, is het Theo.

2

Lily

Mijn handen trillen nog, hoewel het al bijna twee uur geleden is dat ik Atlas tegen het lijf liep. Ik weet niet of ik tril omdat ik zenuwachtig ben of omdat ik geen tijd heb gehad om iets te eten sinds ik op mijn werk ben. Ik heb amper vijf seconden voor mezelf gehad waarin ik de gebeurtenissen van vanochtend kon verwerken, laat staan dat ik tijd had voor het ontbijt dat ik van thuis heb meegenomen.

Is dit echt gebeurd? Heb ik Atlas echt allemaal vragen gesteld die zo ongemakkelijk waren dat ik me er tot ver in volgend jaar nog diep over ga schamen?

Hij leek helemaal niet ongemakkelijk. Hij leek oprecht blij te zijn om me te zien, en toen hij me omhelsde, voelde het alsof een deel van me dat had geslapen ineens tot leven kwam.

Maar dit is het eerste moment dat ik zelfs maar de tijd heb om even naar de wc te gaan, en nu ik mezelf in de spiegel heb gezien, wil ik eigenlijk alleen maar huilen. Mijn gezicht is vlekkerig, er zit wortelprut op de voorkant van mijn shirt en mijn nagellak is al ongeveer sinds januari afgebladderd.

Niet dat Atlas perfectie verwacht of wil. Ik had gewoon

al zo vaak gefantaseerd dat ik hem tegen het lijf zou lopen, maar in geen van die denkbeeldige scenario's was dat op een hectische ochtend, een halfuur nadat ik in een voedselgevecht was verwickeld met een elf maanden oude baby.

Hij zag er zo geweldig uit. Hij rook zo geweldig.

Ik ruik waarschijnlijk naar borstvoeding.

Ik ben zo van mijn stuk over wat deze toevallige ontmoeting zou kunnen betekenen, dat ik vanochtend twee keer zo lang over de bestellingen heb gedaan. Ik heb nog niet eens naar de website gekeken voor de bestellingen van vandaag. Ik kijk nog één keer in de spiegel, maar ik zie alleen een uitgeputte, overwerkte alleenstaande moeder.

Ik ga weer terug naar mijn plekje achter de toonbank, vis een bestelling uit de printer en ga aan de slag met het kaartje. Ik heb nog nooit zo'n behoefte gehad aan afleiding, dus ik ben blij dat het een drukke ochtend is.

Het is een bestelling voor een boeket rozen voor ene Greta van een Jonathan. Het bericht luidt: **Het spijt me van gisteravond. Kun je me vergeven?**

Ik kreun. Spijtbloemen zijn mijn minst favoriete boeketten. Ik sla dan altijd aan het piekeren over waar ze spijt van hebben. Heeft hij hun afspraakje gemist? Is hij te laat thuisgekomen? Hebben ze ruziegemaakt?

Heeft hij haar geslagen?

Soms heb ik de neiging om het telefoonnummer van het plaatselijke blijf-van-mijn-lijfhuis op de achterkant van het kaartje te schrijven, maar ik moet mezelf eraan herinneren dat niet alle spijtbetuigingen het gevolg zijn van zoiets afschuwelijks als de dingen die voorafgingen aan de spijtbetuigingen

die ik vroeger kreeg. Misschien is Jonathan wel een vriend van Greta en probeert hij haar op te vrolijken. Misschien is hij haar man en is hij iets te ver doorgedraafd met een grap.

Wat de reden voor de bloemen ook is, ik hoop dat de bedoeling goed is. Ik doe het kaartje in de envelop en stop het in het boeket rozen. Ik zet het bij de andere boeketten die kunnen worden bezorgd en wil net naar de volgende bestelling kijken als ik een berichtje ontvang.

Ik grijp mijn telefoon alsof het bericht zichzelf vernietigt als ik het niet binnen drie seconden lees, maar krimp ineen wanneer ik het scherm zie. Het bericht is niet van Atlas, maar van Ryle.

Mag ze frietjes eten?

Ik stuur hem een snel berichtje terug. Alleen als ze heel zacht zijn.

Ik laat mijn telefoon met een bons op de toonbank vallen. Ik heb eigenlijk liever niet dat ze vaak frietjes eet, maar Ryle heeft haar maar een of twee dagen per week, dus ik geef haar wel wat gezondere dingen als ze bij mij is.

Het was fijn dat ik eventjes niet aan Ryle hoefde te denken, maar dankzij dit bericht weet ik weer dat hij bestaat. En zolang hij bestaat, ben ik bang dat elke vorm van relatie, of zelfs vriendschap tussen mij en Atlas niet kan bestaan. Hoe zal Ryle reageren als ik iets met Atlas krijg? Hoe zou hij zich gedragen als ze elkaar ooit zouden moeten ontmoeten?

Misschien loop ik op de zaken vooruit.

Ik staar naar mijn telefoon en vraag me af wat ik tegen Atlas moet zeggen. Ik heb gezegd dat ik hem een berichtje zou sturen zodra ik de winkel had geopend, maar er stonden al

klanten te wachten voor ik zelfs maar de sleutel in het slot had gestoken. En nu ik dit berichtje van Ryle heb ontvangen, weet ik weer dat Ryle ook een rol heeft in dit scenario, waardoor ik helemaal twijfel of ik Atlas wel een berichtje moet sturen.

De winkeldeur gaat open en Lucy komt eindelijk binnenlopen. Ze ziet er altijd uit om door een ringetje te halen, zelfs nu, terwijl ik aan alles merk dat ze een rothumeur heeft.

‘Goedemorgen, Lucy.’

Ze schudt haar haren uit haar ogen en zet haar handtas met een zucht op de toonbank. ‘Is het een goede morgen?’ Lucy is ’s ochtends nooit op haar vriendelijkst. Daarom staan Selina of ik meestal tot een uur of elf achter de toonbank, terwijl Lucy achter in de zaak boeketten maakt. Na zo’n vijf koppen koffie is ze veel beter met klanten.

‘Ik ben er net achter gekomen dat de plaatskaartjes nooit zijn bezorgd omdat ze uit de collectie zijn genomen en nu is het te laat om nog nieuwe te bestellen. Het is nog minder dan een maand voor de bruiloft.’

Er is al zoveel misgegaan met de voorbereidingen van die bruiloft dat ik de neiging heb om te zeggen dat ze hem maar beter kan afblazen. Niet dat ik bijgelovig ben. Hopelijk is zij dat ook niet.

‘Zelfgemaakte kaartjes zijn heel modieus,’ stel ik voor.

Lucy rolt met haar ogen. ‘Ik haat knutselen,’ sputtert ze. ‘Van mij hoeft die hele bruiloft niet meer. Het voelt alsof we al langer met de planning bezig zijn dan we verkering hebben.’ Dat klopt. ‘Misschien zeggen we hem wel af en trouwen we stiekem in Vegas. Dat heb jij toch ook gedaan? Heb je daar spijt van?’

Ik weet niet waar ik als eerste op moet antwoorden. ‘Hoe kun je nou een hekel hebben aan knutselen? Je werkt in een bloemenzaak. En ik ben gescheiden, dus natuurlijk heb ik er spijt van dat ik stiekem ben getrouwd.’ Ik overhandig haar een stapeltje bestellingen waar ik nog niet aan toe ben gekomen. ‘Maar het was wel leuk,’ beken ik.

Lucy loopt door naar achteren en begint aan de rest van de bestellingen, en ik denk weer verder aan Atlas. En Ryle. En Armageddon, want zo voelt het als die twee tegelijk in mijn gedachten zitten.

Ik heb geen idee hoe dit zou moeten werken. Toen Atlas en ik elkaar vanochtend tegen het lijf liepen, voelde het alsof de rest van de wereld in lucht oploste, inclusief Ryle. Maar nu sijpelt Ryle weer terug in mijn gedachten. Niet op de manier waarop gedachten aan Ryle me vroéger bezighielden, maar meer als een soort enorm obstakel. Mijn liefdesleven is uiteindelijk in rustig vaarwater, zonder koerswijzigingen of tegenwind, vooral omdat het al ruim anderhalf jaar non-existent is, maar nu voelt het alsof er alleen maar hoge golven, zandbanken en klippen in het verschiet liggen.

Is het de moeite waard? Natuurlijk is Atlas de moeite waard.

Maar zijn wíj de moeite waard? Is dat wij misschien iets krijgen de stress waard die het onvermijdelijk zou veroorzaken in alle andere aspecten van mijn leven?

Ik heb me al heel lang niet zo verscheurd gevoeld. Een deel van me wil Allysa bellen en haar vertellen dat ik Atlas heb ontmoet, maar dat kan niet. Ze weet wat Ryle nog altijd voor me voelt. Ze weet hoe hij zich zou voelen als Atlas weer in mijn leven zou komen.

Ik kan niet met mijn moeder praten, want ze is mijn moeder. En hoewel we de laatste tijd veel hechter zijn, voel ik me nog altijd niet genoeg op mijn gemak om mijn liefdesleven met haar te bespreken.

Er is eigenlijk maar één vrouw met wie ik het over Atlas kan hebben.

‘Lucy?’

Ze komt tevoorschijn van achteren en haalt een oortje uit haar oor. ‘Riep je?’

‘Kun jij het hier even overnemen? Ik moet even iets regelen, ben over een uurtje terug.’

Ze loopt naar de toonbank en ik pak mijn tas. Sinds Emerson er is, heb ik niet zoveel tijd meer voor mezelf, dus ik neem af en toe een uurtje vrij van mijn werk als ik iemand heb die even op de zaak kan passen.

Soms wil ik even rustig kunnen nadenken en met een klein kind in de buurt is dat onmogelijk, want zelfs als ze slaapt, sta ik in de moedermodus. Het werk in de winkel houdt ook nooit echt op, dus ook daar heb ik maar zelden een ongestoord momentje.

Ik heb gemerkt dat als ik even alleen in mijn auto kan zitten, misschien met een stuk cheesecake, dat ik vaak al de knopen in mijn brein kan ontwarren.

Zodra ik mijn auto heb geparkeerd, met uitzicht op de haven van Boston, zet ik mijn rugleuning een stukje naar achteren en pak het notatieblok en de pen die ik heb meegenomen. Ik weet niet of dit even goed gaat helpen als een stuk taart soms doet, maar ik moet mijn gedachten de vrije loop laten zoals ik dat vroeger ook deed. Deze methode is al eerder nuttig

gebleken als ik de dingen op een rijtje wil zetten. Hoewel ik in dit geval hoop dat het helpt te voorkomen dat de boel volledig in duigen valt.

Lieve Ellen,

Raad eens wie er terug is?

Ik.

En Atlas.

Wij allebei.

Ik liep hem vanochtend tegen het lijf toen ik met Emmy onderweg was naar Ryle. Het was zo fijn hem weer te zien. Maar hoe geruststellend het ook was om hem te zien en te weten hoe we er allebei voorstaan op dit moment in ons leven, het eindigde wat ongemakkelijk. Hij had een probleempje met zijn restaurant en ik had haast; de winkel moest open en ik was laat. We namen afscheid met de belofte dat ik hem een berichtje zou sturen.

Ik wil hem ook echt een berichtje sturen. Vooral omdat ik door onze ontmoeting weer weet hoe sterk ik het gevoel mis dat ik bij hem heb.

Tot die paar minuten met hem vanochtend, had ik me niet gerealiseerd hoe eenzaam ik me voelde. Maar sinds Ryle en ik gescheiden zijn...

O, wacht even.

Wow. Ik heb je nooit verteld over de scheiding.

Ik heb je al veel te lang niet geschreven. Even terugspoelen.

Vlak na de geboorte van Emmy besloot ik dat Ryle en ik definitief uit elkaar moesten gaan. Meteen na haar geboorte, heb ik hem om een scheiding gevraagd. Ik probeerde niet wreed te zijn met mijn timing: ik twijfelde gewoon enorm, totdat ik haar in mijn armen hield en ik met elke vezel in mijn lijf wist dat ik er alles aan wilde doen om die cirkel van misbruik te doorbreken.

Ja, het deed pijn, en ik was er kapot van. Maar nee, ik heb geen spijt. Door mijn keuze beseftte ik dat de zwaarste beslissingen die een mens kan nemen soms tot de beste resultaten kunnen leiden.

Ik zal niet liegen en zeggen dat ik hem niet mis, want dat doe ik wel. Ik mis wat we af en toe waren. Ik mis het gezin dat we voor Emerson hadden kunnen vormen. Maar ik weet dat ik de juiste beslissing heb genomen, ook al wordt het me soms allemaal te veel. Het is lastig omdat ik nog wel contact moet houden met Ryle. Hij heeft nog steeds alle goede eigenschappen waar ik verliefd op werd, en nu ik niet langer een relatie met hem heb, zie ik maar zelden de negatieve kant die uiteindelijk een einde maakte aan ons huwelijk. Volgens mij komt dat omdat hij zich nu steeds van zijn

beste kant laat zien. Hij moest aardig zijn en niet te veel tegenstribbelen omdat hij wist dat ik aangifte had kunnen doen van alle keren van huiselijk geweld die ik dankzij hem heb moeten doorstaan. Hij had veel meer kunnen verliezen dan alleen zijn vrouw, dus toen het over het ouderlijk gezag ging, was hij veel inschikkelijker dan ik had verwacht.

Dat kwam misschien ook omdat ik minder hard vocht dan hij. Toen ik zei dat ik het volledig ouderlijk gezag wilde, was mijn advocaat heel duidelijk. Tenzij ik bereid was om de smerigste aspecten van onze diepste dalen erbij te halen voor de rechter, was er maar weinig wat ik kon doen om te voorkomen dat Ryle bezoekerrecht kreeg voor Emerson. Zelfs wanneer ik het huiselijk geweld zou noemen, kwam het volgens mijn advocaat maar heel zelden voor dat een welwillende, succesvolle vader zonder strafblad, die ook nog eens financiële ondersteuning biedt, zijn kind niet mag zien.

Ik had twee mogelijkheden: ik kon een aanklacht indienen en hem voor de rechtbank slepen, met de kans dat we toch met gedeeld ouderlijk gezag zouden eindigen. Of ik kon proberen iets met Ryle te regelen dat voor ons allebei gunstig was, en waarbij we onze relatie als ouders in stand hielden.

Je zou kunnen zeggen dat we een soort compromis sloten, ook al bestaat er in de hele wereld geen regeling waardoor ik het een fijn idee vind dat mijn dochter in de buurt is van iemand van wie ik weet dat hij woede-uitbarstingen heeft. Het enige wat ik kan doen, is de minste van twee kwaden kiezen als het gaat om het ouderlijk gezag, en hopen dat Emmy nooit die kant van hem te zien zal krijgen.

Ik wil dat Emmy een band krijgt met haar vader. Ik heb hem nooit bij haar vandaan willen houden. Ik wil gewoon dat ze veilig is, en daarom heb ik Ryle gesmeekt of hij haar de eerste paar jaar alleen overdag krijgt. Ik heb hem nooit in zijn gezicht gezegd dat het is omdat ik niet weet of ik hem wel volledig met haar kan vertrouwen. Volgens mij heb ik het op de borstvoeding gegooid en op het feit dat hij voortdurend dienst heeft, maar ik weet zeker dat hij diep vanbinnen weet waarom ik niet wil dat ze 's nachts bij hem blijft.

We praten niet over het geweld uit het verleden. We praten over Emmy, we praten over werk, we zetten een glimlach op in het bijzijn van onze dochter. Soms voelt het geforceerd en nep, althans voor mij, maar het is beter dan hoe het zou zijn geweest als ik hem had aangeklaagd en had verloren. Ik zal een glimlach blijven opzetten tot ze achttien is als dat betekent dat

ik het ouderschap niet hoeft te delen en dus mijn dochter niet regelmatig hoeft bloot te stellen aan de ergste aspecten van haar vader.

Tot nu toe gaat het best, als je wat ongewenst geflirt van zijn kant niet meetelt. Hoewel ik tijdens deze scheiding heel duidelijk ben geweest over mijn gevoelens, koestert hij nog hoop voor ons. Hij zegt soms dingen waaruit blijkt dat hij het idee van ons samen nog niet helemaal heeft losgelaten. Ik ben bang dat Ryle zo goed meewerkt omdat hij hoopt dat hij me uiteindelijk weer voor zich zal winnen als hij zich lang genoeg keurig gedraagt. Hij heeft zichzelf wijsgemaakt dat ik in de loop van de tijd wel zal toegeven.

Maar zo gaat het niet in het leven, Ellen. Ik wil verder, en om eerlijk te zijn, hoop ik dat ik verder kan in de richting van Atlas. Het is nog te vroeg om te zeggen of dat tot de mogelijkheden behoort, maar ik weet zeker dat ik nooit terug zal gaan naar Ryle, hoeveel tijd er ook verstrijkt.

Het is nu bijna een jaar geleden dat ik Ryle om een scheiding vroeg, maar het is negentien maanden geleden sinds de ruzie die ons ten slotte uit elkaar dreef. Wat betekent dat ik nu bijna anderhalf jaar alleenstaand ben.

Anderhalf jaar tussen twee relaties lijkt best lang en misschien zou het dat ook zijn als het

om iemand anders ging dan Atlas. Hoe kan ik zorgen dat dit goedkomt? Stel dat Atlas me straks uitnodigt voor de lunch? En stel dat die lunch fantastisch verloopt, wat hij ongetwijfeld doet, en dat de lunch leidt tot een etentje? En dat we door dat etentje weer gewoon doorgaan waar we waren gebleven toen we nog jong waren? En dan zijn we allebei gelukkig en worden we weer verliefd en dat hij permanent terugkomt in mijn leven?

Ik weet dat het klinkt alsof ik op de zaken vooruitloop, maar we hebben het hier over Atlas. Je weet hoe makkelijk ik van Atlas kan houden, Ellen, tenzij hij een nieuwe persoonlijkheid heeft ontwikkeld. En daarom aarzel ik, want ik ben bang dat het allemaal goed gaat komen.

En als het goedkomt tussen ons, hoe reageert Ryle dan op mijn nieuwe relatie? Emerson is nu bijna een jaar oud en we zijn een heel jaar doorgekomen zonder al te veel toestanden, maar dat komt ook omdat we in een soort flow zijn geraakt, die nog door niets is verstoord. Waarom voelt het dan alsof ik een tsunami zal veroorzaken wanneer ik alleen maar Atlas' naam noem?

Niet dat Ryle de bezorgdheid verdient die ik momenteel voel over deze situatie, maar hij kan mijn liefdesleven flink in de war schoppen. Waarom neemt Ryle nog altijd een hele muur

in beslag in de vele lagen van mijn gedachten? Omdat het zo voelt: er gebeuren allerlei heerlijke dingen, maar zodra ze bezinken, bereiken ze uiteindelijk een deel van me dat nog altijd beslissingen neemt op basis van Ryle en hoe hij misschien zal reageren.

Zijn reacties vrees ik het meeste. Ik wil hopen dat hij niet jaloers zal zijn, maar dat is een ijdele hoop. Als ik iets met Atlas krijg, zal hij iedereen leven zuur maken. Ook al weet ik dat de scheiding de juiste beslissing was, die beslissing heeft wel gevolgen. En een van die gevolgen is dat Atlas in de ogen van Ryle altijd de man zal blijven die ons huwelijk op de klippen heeft laten lopen.

Ryle is de vader van mijn dochter. Welke man vanaf nu komt en gaat in mijn leven, Ryle is de constante factor die ik omwille van mijn dochter altijd te vriend zal moeten houden. En dat gaat nooit lukken als Atlas Corrigan terug is in mijn leven.

Ik zou willen dat je me kon vertellen wat ik moet doen. Moet ik datgene waarvan ik weet dat het me gelukkig zal maken opofferen voor de onvermijdelijke onrust die de aanwezigheid van Atlas zal veroorzaken?

Of zal ik altijd een Atlas-vormig gat in mijn hart houden tenzij ik toesta dat hij het opvult?

Hij verwacht een berichtje van me, maar ik heb meer tijd nodig om dit te verwerken. Ik weet niet eens wat ik moet zeggen. Ik weet niet wat ik moet doen.

Ik zal het je laten weten als ik eruit ben.

- Lily

Het vervolg op de aangrijpende TikTok-hit van
#1 *New York Times*-bestsellerauteur Colleen Hoover

Elk einde heeft een begin.

Als Lily en haar ex-man Ryle een goed co-ouderschapritme gevonden hebben, staat plotseling haar eerste liefde, Atlas, tegenover haar. Het leven heeft hem gevormd en hij heeft littekens, maar hij is Lily nooit vergeten.

Lily is blij dat de tijd voor één keer in haar voordeel werkt. Als Atlas haar op een date vraagt, zegt ze meteen ja. Maar hoewel ze gescheiden zijn, is Ryle nog steeds een groot deel van Lily's leven. En hij ziet Atlas niet graag met zijn ex-vrouw en dochtertje...

'Prachtig. [...] Hoover is nog steeds niet bang om de donkere en kwetsbare aspecten van de liefde te verkennen.'

– *Publishers Weekly*

'Door de voelbare spanning af te wisselen met sprankjes hoop toont Hoover heel mooi hoe een nieuw begin gepaard gaat met zowel hartzeer als vreugde.'

– *Kirkus Reviews*

Z&K

ISBN 978 90 2055 614 8 NUR 302

9 789020 556148 >